

Israelitis exterminandis cogitaret. Circumcisionis indicio agnitus à filia Regis Ægypti Moyses creditur; visum enim in ripa Nili filium, eo signo initiatum, statim non Ægyptium, sed ex Hebræis genus referre iudicavit.

Cum Moyses leges prescribit, quibus jus Civitatis, & gentis Judaicæ exteris gentibus permitti poterat, circumcisio primo loco recensetur; quæ generalis pro omnibus gentibus lex ne Ægyptios quidem excipiebat; ut liquidd intelligamus Circumcisionis cæremoniam nondum apud illos obtinuisse. Singulare tantum populis illis concessum est privilegium, in gratiam concessæ olim Israelitis in sua regione sedis, ut in tertia demum generatione eorum filii in cætus Domini introducerentur [i]; utique tamen admisâ prius ab illis circumcisioe cæterarumque legum observantiâ, uti Commentatores observant.

Egressi ex Ægypto Israelitæ, atque per desertam Arabiæ iter facientes, ab omni externarum gentium consortio segregati (k), cum in unam veluti Civitatem coaluissent, circumcisionis cæremoniam intermiserunt; cum enim eo signo seligere sibi populum suum à cæteris voluisset Deus, non erat utique, cur à cæteris segregati in deserto obsignarentur. Vix tamen in Chanaanitidem, atque inter medios Chananæos ventum est, iterum Divino præcepto pueri, in deserto nati, circumcisioe subiciuntur. Divinis hinc iustionibus à Josue executioni mandatis, Deus statim ad illum, *Hodie, ait, abstuli opprobrium Ægypti à vobis [l]*; ac si diceret: quidquid vobis erat cum Ægyptiis commune, probrosum planè & detestabile, id modò penitus abstuli. Filii Jacob detineri se, ne cum Sichimitis connubia jungerent, significarunt, illud obtendentes: *Non possumus dare sororem nostram homini incircumciso, quod illicitum, & nefarium est apud nos (m)*; id est, hominem incircumcicum nos probro ducimus & horrore. Chananæus igitur & Ægyptius æquè opprobrio erant Hebræis; quippe qui neutri circumcisioem recepissent.

Laudatum è Josue testimonium Marshamus in suæ sententiæ patrocinium convertens, ex eo probare conatur, Moysis ætate Circumcisionem apud Ægyptios obtinuisse; quare Deus illud usurpans; *Abstuli opprobrium Ægypti à vobis*, tantumdem effatus est, ait idem Scriptor [n], ac si dixisset: Abstuli quod vobis æquè ac Ægyptiis horrore est, & opprobrio; quasi scilicet apud Ægyptios lex illa latè & indiscriminatim obtineret aded, ut incircumcicum hominem horrore duerent, atque ad eam cæremoniam admittendam latis legibus cogentur. Opprobrium igitur Ægyptii, non est cur de isto in ea gente horrore erga homines incircumcicos, quemadmodum Israelitis instum est, interpretetur. Post hæc omnia, Moysis, & Josue ætate incircumcicos mansisse Ægyptios, jurè à nobis asserendum arbitramur. Modò succedentia illis tempora examinemus.

Opinio est apud Eruditos receptissima, sub Salomone primùm Ægyptios, & Æthiopes circumcisionis ritum admisisse. Ejus rei conjecturas ex commercio atque arduissima consuetudine utriusque gentis per ea tempora cum Hebræis ducunt; verum si Hebræis in Ægypto commorantibus, adhuc tamen nulla facta est utriusque gentis in circumcisioe communio; quinam fieri poterat, ut merum inter utramque gentem commercium sub Salomone eam haberet vim, quam contubernio, tot annorum spatio continuato, denegamus? Quoad Æthiopes, in quos devenisse adiguntur circumcisioem, Regiæ eorum, quæ Salomonem Jerosolymam convenerat, ministerio: operæ pretium est animadvertamus, eam sceminam non in Æthiopia, de qua loquimur, regnasse, sed in Saba Arabiæ regione; quare iter illius ad Salomonem, atque ea, quam de Rege conceperat, opinio, conciliandæ apud Æthiopes circumcisioe nihil conferre poterat.

Bochartus & Eruditorum nonnulli non ex Judæis invectam in Ægyptios circumcisioem, sed ex vicina Arabia derivatam maluerunt. Immanis est quidem inter Ægyptiorum, & Judæorum circumcisioem discrepantia; ac vicissim inter Ægyptiorum, & Arabum plurima consonant. Admittendæ circumcisioe Judæi arduissimo adiguntur præcepto, eamque veluti peculiare signum & characterem populi Dei, cujus conditione divina in se promissa implerentur, respiciunt; Ægyptii verò ultroneâ in illam religionem ita feruntur, ut non à populo universo, sed à certis tantum Sacerdotibus illam exegerint. Apud Judæos solos mares circumcisioe, oclavâ semper à nativitate die, initiare mos est; apud Ægyptios viri æquè, ac feminae abscinduntur (o); idque tantum ineunte 14. ætatis anno, juxta S. Ambrosium (p). Neque omnes Ægypti feminas indiscriminatim Circumcisionis genus hoc admisisse satis apud Itinerantes convenit. In nonnullis tantum Arabia & Persidis regionibus veluti ad Sinum Persicum, & Mare Rubrum, ea lex obtinet; ubique enim per eas Provincias mos æquè pro maribus & feminis servatur, eo tamen discrimine, quodd abscindendis maribus, quintus, sextus, vel nonus, vel tertiusdecimus ætatis annus præscriptus sit; cum interim sceminæ non nisi post exactam juventutem circumcidantur; nequaquam enim antea caro circumcisioe abscindenda in sceminis exerescit. Vide *Chardin Iter Persic. tom. 3. pag. 207.*

Judæi in partem initi cum Abrahamo fœderis per Circumcisionem recipiuntur, cum Ægyptii nihilo, quàm honestate, & fortè peculiari regionis suæ incommodo corporis evitando, maxime in sceminis (q), ad eam rem impellantur. Jure proinde meritoque Origenes nihil esse inter Ægyptiorum & Hebræorum circumcisioem commune sustinuit. Quamquam, ut vera fatear, tanta ista non sunt, ut ex uno eodemque fonte utrumque morem profuixisse negemus. Esto enim ex

Ara-

i Deut. 23. 7.

k Theodoret. 9. 3. in Jesu Navæ.

l Josue. 5. 9.

m Gen. 33. 14.

n Canon Ægypt. saculi 5.

crepsit, ut ferro coerenda. sit. Ita tradunt Medicis insignes Paulus Ægina 1. 6. cap. 70. Etius Terrab. 4. ser. 4. c. 103. quorum hic ita pergit: Quapropter Ægyptiis visum est, ut antequam exuberet (pars illa corporis) ampuetur cum virgines nobiles sunt elocanda. ... Quod igitur necessitate primùm innotuit, Religiōi postmodum usurpatum fuit; quod & aliqui de virili circumcisioe opinati sunt. Porro hanc consuetudinem circumcidendarum mulierum hodieque retinere Ægyptios ferunt ii, qui regiones illas lustraverunt, ignemque ad compependam partis hujus luxuriam adhiberi scribit Belon 1. 3. observ. c. 28. Morem hunc servare feminas in Persia, & Coptas etiam in Æthiopia Christi licet nomen professas; Leo Africanus 1. 8. narrat Mahammedi lege id præscribi, quavis in Ægypto tantum & Syria obtineat, minusque id obire vetulas quoddam, per viros Cauri ministerium suum venditantes. Ezech. 31. 18. s. 1d. c. 32. 19. 21. &c.

q Huet. not. ad Orig. par. 5. Circumcisio sceminarum fit resectione tes nymphes, quæ pars in Australium præsertim mulieribus ita ex-

Arabia in Ægyptum derivata sit, semper tamen ad Abrahamum patrem Isaac & Ismaelis referentur, idemque semper ineluctabile contra vetustatem circumcisionis apud Ægyptios argumentum obtinebit.

Ætate Prophetarum Ezechielis & Jeremias, Ægyptii, non secus ac Babylonii, & Tyrii, inter gentes incircumcitas recensentur. Hinc Ezechiel Dei nomine ita Assyriorum Regem affatur (r): *Esce deducis es ad terram ultimam, in medio incircumcitorum dormies, cum eis, qui interfecti sunt gladio; ipse est Pharaos, & omnis multitudo ejus. Idem Propheta Pharaonem alloquitur in hæc verba, juxta literam Hebraicam (s): Visitabo super omnem incircumcicum cum præputio: super Ægyptum & super Juda. Quia omnes gentes habent præputium; omnis autem domus Israel incircumcisi sunt corde. Negare tamen non ausim, receptam tunc temporis apud Ægyptios quosdam circumcisioem; eam mos Sacerdotes eo ritu initiandi vetustissimam apud illos habebatur; quamquam illud non minus constat, Ægyptias gentes inter incircumcitas tunc ceteri consuevisse.*

Ut sententiæ de invectam primùm ab Ægyptiis circumcisioem nervos prorsus omnes fuccidamus, ad hæc animam advertisse oportet. 1. Populum universum nullâ inductum ratione spontè se duræ circumcisioe legi subjecisse, vix possumus persuaderi. Illiberalem cæremoniam, nihil habentem prærogativæ singularis, nisi duram corporis cruciatum, simulque noxam, vix ex tota gente unus in animum induxisset; quid gens universa? Facile quidem nobis persuademus, primùm, qui circumcisioem innoxiam, validioribus adductum rationibus eam tandem admisisse, validioribus, inquam, quàm de Ægyptiis excogitaverint contrariæ sententiæ patris, nempe affectatâ quadam honestate, vel inceptiori aliquâ superstitione, Cyænocephalum nempe imitandi, divinum animal, quodd, iniquum, circumciscam ex utero matris prodit. Deliramenta quidem hæc sunt vana cogitantium, ne refutanda quidem. Nec meliora tamen afferunt Ægyptii, quibus inductos se ad circumcisioem persuadeant; quare primam illis hujus ritus inventionem abjudicandam arbitramur.

2. Observare oportet, ritum illum, si per universam latè Nationem semper obtinuisset, ejusque maxima habita fuisset ratio, tanquam peculiaris ejus Gentis atque Religionis cæremonia; apud omnes etiam gentes ex Ægypto deductas, atque Ægyptiacis sacris initiatas, deprehendendum fuisse. Cur igitur apud Chananæos, Phœnices, & Philistæos, variæque Africanas gentes, genus ex Ægypto referentes, non obtinet? Obtinet quidem apud Phœnices; sed à Saturno recepta, ut infra dicemus. Prætereo Ægyptiacas superstitiones per Syriam, Africam, Cyprum, & Graciam latè divulgatas; quamquam nihil simile de circumcisioe fertur. Quæ ad Colchos spectant, eandem, uti ferunt, gentem ac *Castium*, posteros Mizraim si-

ve Ægyptiorum, infra examinabimus. Est igitur cur asseramus, circumcisionis ritum ab Ægyptiis authoribus non coepisse; feruque apud illos obtinuisse, quam ut Abraham ab ea gente cæremoniam addiscere possit. Restat ut Phœnicum conjecturas in medium asseramus, quibus inventæ circumcisionis sibi honorem adfiscunt.

Sanchoniato apud Eusebium [t] tradit, Saturno, quem Phœnices Israelem nominant, unicum tantum ex Anobret Nympha filium Jend fuisse, quo in victimam Cœlo patri suo oblato, ipsum se circumcisioe initiasset, suumque exemplum milites sequi voluisse. Mos inde apud Phœnices inolevit, in difficillimis Regni eventibus Regionum filiorum victimas immolare; quemadmodum & circumcisionis ritus per totam latè nationem inde facile obtinuit. Cum tamen inter subleste fidei Authores Sanchoniato potissimum sibi vendicet locum, eisdem authoritati refutandæ operam non perdimus.

Mos igitur receptæ apud Phœnices circumcisionis, Abrahamo, atque Israelitis authoribus deputandus est; quamquam non eum fuisse ritum credo, ut latè apud omnes illos populos obtineret. Neque enim sine lege ad eum cogi se Phœnices credebant, neque Josue, quin neque Regum Juda & Israelis ætate (quantum conjicio) adhuc jugum illud subierant. Regi Tyri munitus Ezechiel [u], ait: *Morte incircumcitorum morietis*; simili nempe cum cæteris incircumcitis morte, quibus spes omnis melloris post obitum vitæ præcisa est [x]. Ab ea tandem cæremonia desuevisse Phœnices ex instituta cum Græcis consuetudine, Herodotus observat (y); quam proinde, neque in deductis ab ea gente Colonis ad Mediterraneæ litora, nusquam receptam videmus. Josephus etiam luculenter asserit, ætate suâ Judæos, unicos ex universa Syria populos, circumcisioem servasse; ex quibus intelligimus, adscitium externumque morem in Phœnicam solo tanquam alieno, citius exaruisse.

De Colchorum origine fufius alibi differentes, ea, quæ apud Herodotum de Ægyptia ejus gentis origine asseruntur, dubiè esse fidei ostendimus; neque firmiora sunt, quæ Scriptor de circumcisioe apud illos receptâ narrat: sive enim genuinum avitumque esse gentis morem, sive ex Ægypto receptum contendit, æquè semper suspectus est. Quare alium quære fontem tum Colchorum, tum Syrorum, superiora Thermodontis, & Parthenii incolentium, circumcisionis oportet. Quâ in re, obscurâ quidem & implexâ, si conjecturas proposuisse permittitur, suspicari possumus, ex Israelitis in eas regiones exulantibus, morem increbuisse. Nisi malueris ipsos, qui Circumcisionem admittabant, Israelitas per Salmanasarem, sive Teglatphalassarem in eas regiones fuisse translatos. Cum autem Israelitæ illi veterem circumcisionis morem retinuisent, atque à vicinis Ægypti descendissent, fuscum colorem, crispantem comam, exter-

t Prop. 1. 1.

u Ezech. 28. 10. &c.

x Vide Ez. ch. 31. 19. 21. 22. &c.

y Herod. 1. 2.

nam à Colchidis linguam, & cultum bo-
vis aurei, Ægyptiaca Apidis religioni si-
millimum, referrent, facile è media Ægy-
pto venisse crediti sunt. Is error Græcis
Authoribus sæpius irrepfit, ut Hebræos,
ex diuturna cum Ægyptiis morâ, ab Ægy-
pto originem retulisse crederent.

His de vetustate Circumcisionis apud
veteres Paganas gentes deductis, modò
aliqua supersunt de circumcissione Hebreo-
rum, ex Scriptura decerpenda. De origi-
ne, usu, & praxi hujus ritus explorata
omnia; ejus enim invectâ historia disertè
apud Moysen legitur, cujus posteritas
constanti semper usque hodie successione
circumcisionem servavit. Postquam Deus,
ait Moyses, de fide, atque obsequio Abra-
hami non semel periculum fecisset, foedus
tandem cum illo, ejusque posteritate se-
niturum significavit, innovatisque pro-
missionibus, atque benedictionibus suis, ita
illum affatus est (z): *Hoc est pactum meum,
quod observabitis inter me, & vos, & se-
men tuum post te; circumcidetur ex vobis
omne masculinum, ut (circumcisio) sit in
signum fœderis inter me, & vos.* Patrum
Interpretum, quin & ipsius Scripturæ con-
sensu illud potissimum consilium insituen-
dæ circumcisionis Deum habuisse constat,
ut eo veluti signo Abrahami posterità cæ-
teris gentibus discernerentur. Quod au-
tem in eam rem incertum, commune nempe
vicinis gentibus, quibuscum Hebræi
dintius egerant, signum elegisse Deum,
vix est quod credamus. Nonne enim,
eo accepto signo, populus electus at-

que prophanus, genus Abrahami cum
gente Pharaonis, confunderentur misce-
renturque? Nonne contrariam planè sco-
po viam inivisset Deus? Fateamur igitur
oportet, in ea, quam Moyses de-
invectâ circumcissione retexit, historiâ,
liquidò sanè indicasse novum esse ritum
& ad id usque cæteris incognitum. Hinc
rectè Origenes [*] Abrahamum primum
esse mortalium, qui circumcisionem
admitteret, tanquam ex Moysè relatum,
asserit; nec sanè prior est alius Mosaicæ
relationis sensus.

Post hæc omnia, primò invectâ circum-
cisionis gloriam Abrahamo adhuc invidi-
bimus? Abrahamo, inquam, cui omnium
vetustissimus, atque certissimus Liber Moy-
sis suffragatur? Abrahamo, qui id sibi
decus tranquillâ 3600. annorum possessio-
ne præscripsit?

Juris ejusdem viri certa sunt argumen-
ta, sive Deum circumcissionem præcipien-
tem, sive Abrahamum Divinis jussionibus
obsequentem spectemus. Eiusdem moris
apud Hebræos origo, & successio acq̃
explorata sunt. Nihil est, quo persuaderi
Abrahamus poterit, ut in ea re
Ægyptios & Phœnices, si fortè apud il-
los ritus obtinisset, imitaretur; semper
enim ab eorum ritu, & cultu abhorruit;
foedus cum illis nunquam, nisi necessita-
te cogente, inivit. Ut quid igitur cir-
cumcisionem illorum admittisset; præsertim
neque apud illos indispensabili lege; nec
nisi pudoris cujusdam gratiâ, obtinentem?

* Contra Cels.
l. 1. .... Ma-
lens Ægyptiis,
quam Moys
credere, qui re-
fert, primum
mortalium cir-
cumcisum A-
brrahamum.

z. Gen. 17. 10.
11.

z. Gen. 17. 10.
11.

DISQUISITIONES DE VETUSTATE MONETÆ SIGNATÆ

Ad Gen. 20. 16.

Vetustissima commerciorum
ratio, rerum permutatio-
ne fuisse creditur; olim
enim in commerciis ea tra-
debat emptor, quæ sibi inu-
tilia erant, & superflua, ut
à venditore vicissim commoda sibi, vel ne-
cessaria reciperet. Cum verò accidisset non
semel, ut ea, quæ sibi deerant, alteri pa-
riter deessent; sive non deessent quidem,
sed alter alteri rerum permutacione tradi-
re recusat, factum inde, ut pretiosum
aliquid certi & explorati valoris designa-
retur, cujus pretium emendarum mercium
valorem determinaret, atque omnibus in
rerum permutacione incommodis medere-
tur. Succurrit deinde, ut pretiosum illud
publico aliquo sigillo obsegnatum esset,
quo certus rei valor, pondus, & usus in
commerciis maneret. Porro ejus sigil-
li nulla olim alia inerat ratio, quam ut
metalli pendendi, atque explorandi in-

commodo occurreretur. Jus illud monetæ
obsegnandi, certo illis valore atque usu
assignato, Reges, atque Reipublicæ Prin-
cipes sibi reservarunt. Hæc tamen omnia
non simul quidem in universo Orbe, sed
sensim obtinuisse, vix est quod dubitemus.
Hinc causâ monetæ origo apud varias
Gentes variis atque distitis temporibus le-
gitur, uti apud Persas, Græcos, & Ro-
manos; quin & diu post inventam moneta-
m, veterem retinuisse morem, commer-
cia nempe rerum permutacione insituen-
di, Gentes aliquas scimus.

Trojani belli ætate nullus apud Græcos
monetæ usus obtinebat. Apud Homërum,
& Hesiodum, qui post eam ætatem floru-
runt, de aurea atque argentea moneta ne
verbum quidem occurrit; sed rerum valo-
rem ita exprimunt, ut tot bobus, vel arie-
tibus res æstimari dicant; locupletis homi-
nis censum gregum numero metiuntur; at-
que divitem dicunt regionem, passus &
metallis copiosam.

De

De Glauco scribit Homerus, arma sua
aurea pro æneis Diomedis dedisse, quæ sci-
licet arma centum bobus valebant; cum
Diomedis nonnisi novem estimarentur [a].
Idem Poeta commercia in castris præ Troje
mœnibus describens (b), alius, ait; pro-
vinis Lemniis æs, alius ferrum, alius pel-
les; erant, qui boves, & qui mancipia ero-
gant.

De primis Græcæ monetæ authoribus in-
ter veteres recentioresque Scriptores non
convenit. Ejus inventæ honorem Ithono
Regi Thessaliæ, filio Deucalionis, Luca-
nus vindicavit (c):

Primus Thessalica ductor telluris Ithonus,
In formam calida percussit pondera massæ.
Eudit & argentum flammis, aurumque
monetâ

Eregit, & immensis coxit fornacibus æra.
Alii tamen Erichonion malunt, qui in-
ventæ usum Athenienses, & Lycios docue-
rit: Erichonion, inquam, filium Vulcani,
à filiabus Cæropis Regis Atheniensis in-
nutritum; ex quo de ætate ejus viri con-
jectura capienda est: Aglosthenes apud Pol-
lucem (d), incolas insulæ Naxi præfert;
sed vulgaris sententia Phidoni Regi Argi,
Lycurgo, & Iphito suppari, palmam tri-
buit; à quo, inquit, moneta Aginetis
tradita est [e], ut eo commercio vitam
tolerare, atque Insulæ sterilitatem ut-
cumque reparare possent. Extant nostrâ
ætate quidam hujus Principis nummi, cly-
peo, qualem Latini ancile appellant, in-
antica exculpti, in postica verò lagena vel
bothrus exprimitur, cum literis PHIDO
(f). Lycurgus, opposito planè ab eo Re-
ge consilio, ut Lacedæmonios à commer-
cio cum exteris averteret, cudi monetam
ferream gravemque jussit, candentem prius
in aceto temperatam, ut omnibus exin-
de usibus inepta penitus redderetur (g).
Quin emi singula non pecuniâ, ait Trogus,
sed compensatione mercium fuisse (h); qua-
re aurum, argentumque omne Lacedæmo-
ne exulabant (i). Sub Polydoro, ætate, 130.
annis post Lycurgum, Viduæ ejusdem Re-
gis, in pretium venditæ Regiæ domus, opi-
mus boum grex persolutus est. Post ca-
ptas à Lyfandro Athenas, aurea & argentea
moneta Lacedæmonem irrupit; quanquam
ad publicas necessitates tantum, cæteris
omnibus ejus usi capitali poenâ interdi-
cto. Apud Clazomenios, sicut & Britones
nulla, nisi ferrea moneta invalescebat.
Bisantinis pariter ferrea nota erat, in cu-
jus religionem sacramento obstringeban-
tur [k].

De forma veteris Græcæ monetæ tradit
Plutarchus (l), verulos quosdam ferreos,
vel eneos retulisse; ex quo, ait ille, nostrâ
etiam ætate monetæ omnium minutissime
oboli nomen manet; (obelos enim Græcè
veru sonat) quemadmodum & drachma,
sive pugillus dicitur moneta, quæ sex obo-
lis, tot nempe verulis quot caperet manus,
valeat. Fuerunt ex Antiquis, qui monetam
in Lydia, sive in Perside, antequam in
Græciam transfret, obtinuisse contenderent.
Primos causâ monetæ aureæ & argenteæ,
qua in commerciis utebantur, Lydios au-

thores fuisse tradit Herodotus [m]. Paria
apud Xenophanem à Polluce laudatum
(n) habes; nullibi tamen epocha inceptæ
apud Lydios monetæ designatur. Sub
Cræso nihil adhuc de pecuniis innotuif-
se suspicamur, cum ejus Principis thesau-
ri auro argentoque rudi, atque ejusdem
metalli pulvere replerentur, quod sanè ex
Herodoto licet intelligere (o) in historia
de Alcæone; permixtus enim ille à Cræso
tantum auri ex Regiis thesauris sibi cape-
re, quantum secum deferre posset, auro
pulvere sinum, vestes, quas amplissimas de
industria sumpserat, calcæamenta, quin &
comam ipsam referit. Veterum phrafi au-
ri massa aurum factum; arena verò & pul-
vis, qualis ex fodinis sive auriferis am-
nibus hauritur, aurum infesum appellabatur.

Persis ante Dariam Hyllaspem, ignota
quidem moneta videtur (p); Rex enim il-
le argenti tributa ad pondus talenti Ba-
bylonici redigenda præscripsit; aurea verò
ad talentum Euboicum. Aurum illud at-
que argentum Darius seorsim aliquanda
in vasis fictilibus tradebat, quibus in mas-
sam redactis, fracto vase, aurum in frusta,
quot ad usum necessaria erant, redigeba-
tur. Addit insuper Historicus [q], Re-
gem illum, ut nominis sui memoriam pos-
teritati æternam commendaret, auros
quosdam nummos ex optimo defœcatoque
auro cudi jussisse, novo & nunquam apud
alios Reges usurpato more, qui deinde num-
mi Darii appellati sunt.

In ea Herodoti historia nihil est, quod
cæteri Scriptores reprehendant. Polycri-
tus apud Strabonem (r) testatur, argen-
tum omne ex tributis redactum, in Re-
giam & in arces Persidis deportari consue-
visse, ex quo moneta in usum & sumptus
necessaria tantummodò cudebatur. Fiebat
indè, ut auri Persici maxima portio, rudis,
signata verò modica haberetur. Paria apud
Diodorum Siculum traduntur (s), qui ab
Alexandro Magno auri non signati ultra
40000. talenta, ad argentiissimas Regni ne-
cessitates reservata, suis reperta tradit; Da-
ricorum verò nonnisi 9000. auri talenta eâ
occasione inventa. Q. Curtius ad 50000. ta-
lenta argenti non signati formâ, sed rudi pon-
dere supputat. Hodie etiam consuetudo apud
Reges Persidis obtinet, ut nulla cudatur mo-
neta, nisi quam Regnum incuentes congiario
populis dando impendunt; quæ quidem mo-
neta nullo certo pretio constantique deter-
minatur. Tandem veteres Parthos in ar-
morum tantum ornamentum auro argen-
toque, uti Justinus est author [t], utebantur.

Post Darii Hyllaspis Regnum, Darico-
rum frequens in Græcia usus, quorum si-
guram jaculatorum in postica exhibuisse ex
Plutarcho intelligimus (u). Agesilaus enim
Rex Lacedæmonia Asiæ deserere, ut re-
gioni sue succurreret, coactus, pelli se-
dicebat à 30000. spiculatoribus; quod sci-
licet Dimocrates 30000. Daricorum pretio
Oratoribus Atheniensibus, & Thebanis
corruptis, eas Gentes in Lacedæmonios ar-
maverat. Xerxes, è Græcia facessens, Mar-
donium reliquit, cum multum auri, tum
signati, tum non signati haberet (x).

Que

m Herod. l. 1.
c. 94.
n Jul. Poll. l.
9. c. 6.

o Herod. l. 6.
c. 123.

p Herod. l. 3.
c. 89. & c.

q Lib. 4. c. 166.

r Strab. l. 15.
ad fin.

s Diod. l. 18.

t Justin. l. 41.

u Agophteg.
Laconic.

x Herod. l. 9.

a Homer. Iliad.
Z. Dominæ.
Dacia ita
reddidit Homeri
verba, ut Dei
inspiratione
Glauco ad
imparem hanc
armorum per-
mutationem
induceretur.
b Iliad. N.
c Phars. lib. 6.

d l. 9. c. 6.

e Strab. l. 8.

f Sperling. de
num. non cu-
sis.

g Plutar. in
Lycur.
h Justin. l. 3.
i Athen. l. 6.
c. 4.

k Aristoph. Nu-
bes, act. 1.
scen. 3.
l Plut. in Ly-
sandr.